LIETUVOS BANKO TEISĖS IR LICENCIJAVIMO DEPARTAMENTO DIREKTORIUS

SPRENDIMAS DĖL X. X. IR AB „LIETUVOS DRAUDIMAS“ GINČO NAGRINĖJIMO

2026-11-04 Nr. 429-473
Vilnius

Lietuvos bankas gavo prašymą išnagrinėti vartojimo ginčą, kurio šalys yra X. X. (toliau – pareiškėja) ir AB „Lietuvos draudimas“ (toliau – draudikas).

Sprendimo santrauka[1]

Ginčas kilo dėl draudiko sprendimo atsisakyti mokėti draudimo išmoką už eismo įvykio metu patirtus automobilio apgadinimus pagrįstumo. Įvertinus šalių paaiškinimus ir pateiktus įrodymus, nustatyta, kad automobilis buvo naudojamas ir pavėžėjimo veiklai, nors ši rizika nebuvo įtraukta į savanorišką draudimo (kasko) sutartį. Atsižvelgiant į šalių sudarytos draudimo sutarties sąlygas, draudiko sprendimas pripažinti įvykį nedraudžiamuoju laikytinas pagrįstu, todėl pareiškėjos reikalavimas atmestinas.

N u s t a t y t a:

Esminės faktinės kilusio ginčo aplinkybės

Draudikas ir pareiškėja sudarė savanorišką Transporto priemonių draudimo sutartį Nr. *(duomenys neskelbtini)*, kuria Transporto priemonių draudimo taisyklių Nr. 021[2] (toliau – Taisyklės) pagrindu nuo 2025 m. spalio 20 d. iki 2026 m. spalio 19 d. buvo apdrausti pareiškėjos turtiniai interesai, susiję su automobiliu „Toyota Prius Plus“ (valst. Nr. *(duomenys neskelbtini)*) (toliau – Kasko sutartis).

2026 m. kovo 3 d. įvyko eismo įvykis: Y. Y. vairuojamas pareiškėjos automobilis susidūrė su automobiliu „Opel Astra“ ir buvo apgadintas. Atsakomybę už eismo įvykio metu padarytą žalą eismo įvykio deklaracijoje savo parašu patvirtino pareiškėjos automobilio vairuotojas.

2026 m. kovo 5 d. draudikas buvo informuotas apie įvykį ir gautų duomenų pagrindu pradėjo žalos administravimą pagal Kasko sutartį. Surinkęs duomenis apie eismo įvykio aplinkybes ir nustatęs, kad automobilis yra naudojamas teikiant pavėžėjimo paslaugas, draudikas nusprendė įvykį pripažinti nedraudžiamuoju pagal Taisyklių 21.16 papunktį, kuriame nustatyta, jog įvykis laikomas nedraudžiamuoju, jeigu įvyko transporto priemonei, kuri skirta ir (ar) naudojama nestandartinei rizikai (įskaitant keleivių vežimą už atlygį).

Pareiškėja su draudiko sprendimu nesutiko ir 2026 m. balandžio 8 d. pateikė jam skundą, tačiau 2026 m. balandžio 13 d. atsakyme draudikas nurodė pareiškėjai, kad sprendimo nekeis. Draudikas paaiškino, kad pareiškėja įsipareigojo laikytis Taisyklių ir informuoti draudiką apie rizikos padidėjimą, o jei sutartyje nebuvo nurodyta, kad automobilis naudojamas nestandartinės rizikos veiklai, tai draudimo išmokos draudikas nemoka.

Tarp šalių kilus ginčui dėl draudiko sprendimo pagrįstumo, pareiškėja kreipėsi į Lietuvos banką su prašymu išnagrinėti ginčą.

Ginčo reikalavimai

Įpareigoti draudiką atlyginti žalą (išmokėti draudimo išmoką).

---

[1] Santraukoje pateikiamas tik trumpas nagrinėto vartojimo ginčo apibendrinimas. Norint suprasti ir (ar) įvertinti sprendime aptariamas aplinkybes, sprendimo dėl šio ginčo esmės pagrindus ir motyvus, būtina tinkamai susipažinti su viso sprendimo turiniu.

[2] 2024 m. kovo 5 d. redakcija, galioja nuo 2024 m. balandžio 4 d.

Ginčo šalių pateikti paaiškinimai

Pareiškėja nesutinka su draudiko sprendimu atsisakyti mokėti draudimo išmoką už eismo įvykio metu patirtus automobilio apgadinimus. Pareiškėjos teigimu, eismo įvykio metu automobiliu nebuvo vykdoma pavėžėjimo veikla, ir tai patvirtina „Bolt" platformos duomenys, rodantys, kad klientai buvo vežami likus kelioms valandoms iki įvykio ir praėjus kelioms valandoms po jo. Pareiškėjos nuomone, pavėžėjimo veikla neturėjo įtakos konkrečiam eismo įvykiui ir nepadidino draudimo rizikos, todėl draudikas nepagrįstai atsisako mokėti draudimo išmoką.

Pasak draudiko, pagal Taisykles automobilio naudojimas pavėžėjimo veiklai laikomas nestandartine rizika, o apie tokią veiklą draudėjas privalo informuoti draudiką. Šiuo atveju, nors automobilis buvo naudojamas pavėžėjimo veiklai, pareiškėja apie tai nepranešė. Draudikas paaiškino, kad pagal Taisykles pakanka nustatyti, jog automobilis buvo skirtas naudoti arba naudojamas šiai veiklai, be to, ji savaime didina automobilio naudojimo intensyvumą ir draudimo riziką, todėl nėra būtina įrodyti, kad ši veikla buvo vykdoma būtent eismo įvykio metu. Draudikas taip pat teigė, kad pareiškėja kreipėsi į draudiką dėl kito automobilio privalomojo draudimo sutarties pakeitimo, įtraukiant padidėjusios rizikos sąlygą, todėl šių aplinkybių (padidėjusios rizikos) svarbą pareiškėja suprato.

K o n s t a t u o j a m a:

Vadovaujantis Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimu Nr. 03-23 patvirtintų Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių 44 punktu, vartojimo ginčai Lietuvos banke nagrinėjami laikantis rungimosi, ginčų nagrinėjimo operatyvumo, koncentracijos, ekonomiškumo ir bendradarbiavimo principų. Vartotojas ir finansų rinkos dalyvis privalo įrodyti tas aplinkybes, kuriomis remiasi kaip savo reikalavimų arba atsikirtimų pagrindu, išskyrus atvejus, kai remiamasi aplinkybėmis, kurių nereikia įrodinėti. Lietuvos bankas ginčo nagrinėjimo proceso metu neatlieka Lietuvos Respublikos Lietuvos banko įstatymo 42^1 straipsnyje reglamentuotų patikrinimų, skirtų faktinėms aplinkybėms, susijusioms su Lietuvos banko priežiūrimo finansų rinkos dalyvio galimu Lietuvos banko kompetencijai priskirtų teisės aktų reikalavimų pažeidimu, nustatyti ir įvertinti. Nagrinėdamas ginčą Lietuvos bankas atlieka pateiktų įrodymų vertinimą, kurio pagrindu priimamas sprendimas.

Teisinis vertinimas

Siekiant išspręsti tarp pareiškėjos ir draudiko kilusį ginčą, Lietuvos banko vertinimu, būtina nustatyti, **ar draudikas pagrįstai nusprendė pripažinti įvykį nedraudžiamuoju ir atsisakė mokėti pareiškėjai draudimo išmoką.**

Lietuvos Respublikos civilinio kodekso 6.987 straipsnyje nustatyta, kad draudimo sutartimi viena šalis (draudikas) įsipareigoja už sutartyje nustatytą draudimo įmoką (premiją) sumokėti kitai šaliai (draudėjui) arba trečiajam asmeniui, kurio naudai sudaryta sutartis, įstatyme ar draudimo sutartyje nustatytą draudimo išmoką, apskaičiuotą įstatyme ar draudimo sutartyje nustatyta tvarka, jeigu įvyksta įstatyme ar draudimo sutartyje nustatytas draudžiamasis įvykis.

Civilinio kodekso 6.156 straipsnio 1 dalyje įtvirtintas sutarčių laisvės principas leidžia sutarties šalims laisvai sudaryti sutartis ir savo nuožiūra nustatyti tarpusavio teises bei pareigas, jei tai neprieštarauja įstatymams. Teisėtai sudaryta ir galiojanti sutartis jos šalims turi įstatymo galią (Civilinio kodekso 6.189 straipsnio 1 dalis).

Šalių sudaryta Kasko sutartis yra savanoriška, todėl draudikas, vadovaudamasis Civilinio kodekso 6.156 straipsnio 1 dalimi, tokio pobūdžio sutartyse gali savo nuožiūra pasiūlyti sąlygas, susijusias su teikiamos draudimo apsaugos apimtimi. Lietuvos kasacinis teismas savo praktikoje yra ne kartą konstatavęs, kad draudimo sutartimi draudimo objektui suteikiama apsauga nėra absoliuti. Prisiimdamas draudimo riziką draudikas nustato draudimo sutartimi suteikiamos draudimo apsaugos ribas. Draudimo apsauga nustatoma tiek draudiko parengtose draudimo rūšies taisyklėse, tiek draudimo liudijime aptartose individualiosiose sąlygose[3]. Draudimo

[3] Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2015 m. gegužės 22 d. nutartis civilinėje byloje Nr. 3K-3-283-695/2015.

apsaugos apimtį lemia draudimo objektas, draudžiamųjų ir nedraudžiamųjų įvykių sąrašai ir kitos draudimo sutarties sąlygos. Šių sąlygų visuma nustato draudimo sutarties šalių įsipareigojimų turinį ir leidžia spręsti apie draudiko prisiimtos draudimo rizikos laipsnį.[4][5]

Draudžiamasis įvykis – draudimo sutartyje nurodytas atsitikimas, kuriam įvykus draudikas privalo mokėti draudimo išmoką. Teisine prasme draudžiamasis įvykis yra juridinis faktas, t. y. realaus gyvenimo reiškinys, su kuriuo įstatymas sieja teisinius padarinius, konkrečiai draudiko pareigą išmokėti draudimo išmoką[6]. Įstatyme ir konkrečiose draudimo rūšies taisyklėse nustatytos išimtys, kai draudėjo patirta žala visiškai ar iš dalies nekompensuojama, todėl, draudėjui kreipusis dėl draudimo išmokos išmokėjimo, draudikas turi teisę jos visiškai arba iš dalies nemokėti. Tokią teisę draudikas turi nedraudžiamojo įvykio atveju[7].

Nedraudžiamasis įvykis – draudžiamojo įvykio požymius turintis įvykis, tačiau taip pat atitinkantis įstatyme ar draudimo sutartyje apibrėžtus papildomus požymius, kuriems esant draudikas atleidžiamas nuo prievolės mokėti draudimo išmoką[8]. Nedraudžiamieji įvykiai pašalina draudiko pareigą mokėti draudimo išmoką *ab initio* (lot. iš anksto), o sąlygų, kurių nevykdymas leidžia draudikui nemokėti draudimo išmokos, buvimas įpareigoja draudiką arba ginčą sprendžiantį teismą vertinti draudėjo kaltę, draudimo sutarties pažeidimo sunkumą, jo priežastinį ryšį su draudžiamuoju įvykiu, žalos, atsiradusios dėl pažeidimo, dydį[9]. Tai reiškia, kad, nustačius nedraudžiamųjų įvykių sąlygas, nėra pagrindo vertinti tam tikrų aplinkybių, lemiančių įvykio pripažinimą nedraudžiamuoju, ir žalos priežastinio ryšio.

Nagrinėjamo ginčo kontekste pabrėžtina ir tai, jog kasacinis teismas yra ne kartą pažymėjęs, kad draudimo sutartis yra fiduciarinė, t. y. grindžiama jos šalių didžiausio tarpusavio pasitikėjimo principu, todėl draudimo sutarties šalys privalo atskleisti viena kitai visą informaciją, kuri gali būti reikšminga šiai sutarčiai sudaryti bei jos sąlygoms nustatyti ir vykdyti[10]. Šalių bendradarbiavimo principas turi ypatingą svarbą draudimo teisiniuose santykiuose[11]. Draudimo sutartimi draudikas perima draudėjo nuostolių atsiradimo riziką, todėl, prieš sudarydamas sutartį, jis turi turėti galimybę sužinoti visas rizikai įvertinti reikšmingas aplinkybes ir pagal jas nustatyti, ar sutartis gali būti sudaroma draudimo rūšies taisyklių (t. y. standartinių sąlygų, nustatytų atsižvelgiant į įprastomis aplinkybėmis atsirandantį rizikos laipsnį) pagrindu, ar dėl netipiškų aplinkybių ar išskirtinių draudėjo poreikių, galinčių sukelti didesnę ar mažesnę, nei įprasta, nuostolių atsiradimo tikimybę, tam tikros standartinės sutarties sąlygos turi būti pakeistos ir nustatytos individualiai. Draudikas pasitiki draudėjo atskleidžiamais faktais ir prisiima riziką manydamas, kad šis nenuslėpė jokių draudžiamojo įvykio tikimybei ir šio įvykio galimų nuostolių dydžiui reikšmingų aplinkybių[12].

Įvertinus bylos duomenis, nustatyta, kad draudikas sprendimą pripažinti įvykį nedraudžiamuoju priėmė vadovaudamasis Taisyklių 21.16 papunkčiu. Pagal pastarąjį, įvykis nedraudžiamuoju įvykiu (tokiu, už kurį draudikas nemoka draudimo išmokos) laikomas, jeigu įvyko transporto priemonei, kuri skirta ir (ar) naudojama nestandartinei rizikai: keleiviams vežti už atlygį, saugos paslaugoms teikti, skystam kurui ar dujoms arba sprogstamosioms medžiagoms vežti, trumpalaikei nuomai, skubioms siuntoms ar maisto ruošimui ir (ar) prekybai, išskyrus atvejus, kai tai nurodyta draudimo sutartyje.

Taisyklių 17.1 papunktyje, detalizuojant nestandartinės draudimo rizikos sampratą, nustatyta, kad tokia rizika laikomas keleivių vežimas už atlygį (nepriklausomai nuo to, ar tokiai veiklai yra išduoti Lietuvos Respublikos teisės aktuose nustatyti leidimai), įskaitant atvejus, kai ši veikla vykdoma naudojantis skelbimų portalais, socialiniais tinklais ar kitomis visuomenės informavimo priemonėmis, taip pat atvejus, kai transporto priemonė yra apklijuota keleivių vežimo paslaugų reklamos lipdukais arba transporto priemonės viduje ar išorėje yra pritvirtinta papildoma įranga, susijusi su pavėžėjimo paslaugos teikimu ir (ar) apmokėjimu.

Pagal Taisyklių 17 punktą, prieš sudarydamas draudimo sutartį, draudėjas privalo suteikti draudikui visą žinomą informaciją apie transporto priemonės naudojimą nestandartinės rizikos

[4] Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2007 m. lapkričio 29 d. nutartis civilinėje byloje Nr. 3K-3-536/2007.
[5] Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2007 m. lapkričio 29 d. nutartis civilinėje byloje Nr. 3K-3-536/2007.
[6] Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2007 m. lapkričio 29 d. nutartis civilinėje byloje Nr. 3K-3-536/2007.
[7] Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2009 m. vasario 9 d. nutartis civilinėje byloje Nr. 3K-3- 32/2009.
[8] Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2017 m. lapkričio 23 d. nutartis civilinėje byloje Nr. e3K-3-426-684/2017.
[9] Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2016 m. gegužės 18 d. nutartis civilinėje byloje Nr. 3K-3-283-695/2016.
[10] Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2008 m. lapkričio 17 d. nutartis civilinėje byloje Nr. 3K-3-518/2008.
[11] Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2011 m. sausio 31 d. nutartis civilinėje byloje Nr. 3K-3-16/2011.
[12] Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2015 m. gegužės 29 d. nutartis civilinėje byloje Nr. 3K-7-334-687/2015.

veiklai, o pagal Taisyklių 108.5 papunktį, pasikeitus (padidėjus arba sumažėjus) draudimo rizikai sutarties galiojimo metu, draudėjas privalo per 3 darbo dienas apie tai raštu informuoti draudiką. Draudimo sutartyje nenurodžius, kad transporto priemonė naudojama nestandartinės rizikos veiklai, draudikas nuo tokios veiklos nedraudžia ir išmokos nemoka.

Svarbu pabrėžti ir tai, kad nuostatos dėl draudimo apsaugos negaliojimo, kai automobilis yra skirtas naudoti ir (arba) naudojamas padidėjusios rizikos sąlygomis, yra numatytos ir pareiškėjai išduotame draudimo liudijime. Draudimo liudijimo dalyje „Papildomos sąlygos" nurodyta, kad draudimo apsauga negalioja, jei transporto priemonė naudojama bent vienam iš šių tikslų: keleivių vežimui už atlygį, saugos paslaugų teikimui, skysto kuro, dujų arba sprogstamųjų medžiagų vežimui, trumpalaikei nuomai, maisto ruošimui ir (ar) prekybai, skubioms siuntoms, jei nenustatyta kitaip. Draudimo liudijimo dalyje „Naudojimas nestandartinės rizikos veiklai" nurodyta „Nenaudojama".

Atliekant ginčo šalių pateiktų įrodymų vertinimą pirmiau nurodytų Taisyklių ir Kasko sutarties sąlygas apibrėžiančio draudimo liudijimo sąlygų, reglamentuojančių nedraudžiamuosius įvykius dėl padidėjusios draudimo rizikos, kontekste, svarbu pabrėžti, kad civiliniai ginčai nagrinėjami remiantis įrodymų pakankamumo taisykle. Lietuvos Aukščiausiasis Teismas yra konstatavęs, kad civilinėje teisėje įrodymų pakankamumo problema spręstina remiantis tikimybių pusiausvyros principu. Išvada dėl konkrečios faktinės aplinkybės egzistavimo daroma pagal vidinį įsitikinimą, grindžiamą visapusišku ir objektyviu visų reikšmingų bylos aplinkybių išnagrinėjimu, vertinant ne tik kiekvieno įrodymo įrodomąją reikšmę, bet ir įrodymų visumą, ir tik iš įrodymų visumos galima daryti išvadas apie tam tikrų įrodinėjimo dalyku konkrečioje byloje esančių faktų buvimą ar nebuvimą[13]. Faktas gali būti pripažintas įrodytu, jeigu pateikti įrodymai leidžia daryti labiau tikėtiną išvadą jį esant, negu jo nesant[14]. Konstatuoti tam tikrų faktų buvimą galima ne tik tada, kai dėl jų egzistavimo absoliučiai nėra abejonių, bet ir tada, kai tam tikrų abejonių yra, tačiau byloje esančių įrodymų visuma leidžia manyti, kad labiau tikėtina, jog atitinkamas faktas buvo, nei jo nebuvo.[15]

Įvertinus bylos duomenis, nustatyta, jog pareiškėjos automobilis buvo perduotas trečiajam asmeniui ir buvo naudojamas keleivių vežimo už atlygį veiklai (pavėžėjimui) vykdyti. Byloje pateiktas Lietuvos transporto saugos administracijos raštas patvirtina, kad Kasko sutartimi apdraustas automobilis jos galiojimo metu 2026 m. kovo 3 d. buvo įtrauktas į Leidime vykdyti keleivių vežimą lengvaisiais automobiliais pagal užsakymą nurodytų automobilių, kuriais leidžiama veikla, sąrašą. Iš viešai prieinamų VĮ Registrų centro Licencijų informacinės sistemos (toliau – LIS) duomenų matyti, kad automobilio duomenys yra įtraukti į jį vairavusio asmens Y. Y. vardu išduotą leidimą Nr. *(duomenys neskelbtini)*, kuriame, be kita ko, yra nurodyti dar du kiti automobiliai, kuriais leidžiama vykdyti leidime nurodytą veiklą. Iš bylos duomenų taip pat matyti, kad automobiliu pavėžėjimo paslaugos buvo teikiamos *Bolt* platformoje, o įvykio dieną automobiliu paslaugos teiktos likus kelioms valandoms iki įvykio ir praėjus kelioms valandoms po jo. Aplinkybės, kad automobilis buvo naudojamas pavėžėjimo paslaugoms teikti, neginčijo ir pati pareiškėja. Ginčo nagrinėjimo metu, remiantis LIS duomenimis, minėtas automobilis taip pat vis dar yra nurodytas jį vairavusio asmens leidime.

Lietuvos bankas papildomai įvertino ir kitas aplinkybes, kurias laiko svarbiomis nagrinėjamo ginčo kontekste. Pažymėtina, kad draudikas pateikė Lietuvos bankui įprastinę transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo sutartį Nr. *(duomenys neskelbtini)*, iš kurios matyti, kad pareiškėja kaip draudėja yra sudariusi su draudiku privalomojo draudimo sutartį, susijusią su kito automobilio, *Toyota Auris* (valst. Nr. *(duomenys neskelbtini)*), valdymu. Pažymėtina, kad minėta sutartis buvo sudaryta, neįtraukiant keleivių vežimo už atlygį rizikos, tačiau vėliau, kaip nurodė draudikas (ir tai patvirtina pateiktas draudimo liudijimas), sutarties galiojimo metu minėtos rizikos draudimo sąlyga buvo įtraukta į draudimo liudijimą. Taigi, sutiktina su draudiku, kad pareiškėjai iš esmės turėjo būti suprantama padidėjusios rizikos sąlygos reikšmė ir svarba.

Kaip minėta, šiuo atveju šalys aiškiai susitarė, kad draudimo apsauga, kai transporto priemonė skirta ir (ar) naudojama keleivių vežimo už atlygį paslaugoms teikti, negalioja nepriklausomai nuo įvykio pobūdžio, jo priežasčių ar aplinkybių, taip pat nuo to, ar įvykio metu buvo vežami klientai, ar ne. Nagrinėjamu atveju automobilis buvo perduotas trečiajam asmeniui,

[13] Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2021 m. rugpjūčio 26 d. nutartis civilinėje byloje Nr. 3K-3-219-701/2021
[14] Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2020 m. vasario 20 d. nutartis civilinėje byloje Nr. e3K-3-32-823/2020.
[15] Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2008 m. rugpjūčio 25 d. nutartis civilinėje byloje Nr. 3K-3-304/2008.

kuris jį naudojo pavėžėjimo paslaugoms teikti, ir tai, Lietuvos banko vertinimu, suteikė draudikui pakankamą pagrindą pripažinti įvykį nedraudžiamuoju.

Įvertinus bylos duomenų visumą, konstatuotina, kad draudikas, vadovaudamasis Taisyklių 17.1 ir 21.16 papunkčiais, pagrįstai pripažino įvykį nedraudžiamuoju, todėl pareiškėjos reikalavimas išmokėti draudimo išmoką laikytinas nepagrįstu ir atmestinu.

Išvada

Nustačius, kad draudikas pagrįstai pripažino įvykį nedraudžiamuoju, pareiškėjos reikalavimas atmetamas kaip nepagrįstas.

Šiame sprendime dėl esminių šalių išdėstytų argumentų ir nurodytų aplinkybių pasisakyta. Kiti šalių argumentai ir (arba) nurodytos aplinkybės neturi esminės reikšmės Lietuvos banko sprendimo teisėtumui ir pagrįstumui, todėl dėl jų Lietuvos bankas plačiau nepasisako. Lietuvos banko pareiga priimti motyvuotą sprendimą neturėtų būti suprantama kaip reikalavimas detaliai atsakyti į kiekvieną šalių argumentą ir (ar) teiginį[16].

Remdamasis tuo, kas išdėstyta, ir vadovaudamasis Lietuvos Respublikos vartotojų teisių apsaugos įstatymo 27 straipsnio 1 dalies 3 punktu, Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimo Nr. 03-23 „Dėl Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių patvirtinimo" 2 punktu ir šiuo nutarimu patvirtintų Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių 59.3 papunkčiu, n u s p r e n d ž i u:

Atmesti pareiškėjos X. X. reikalavimus.

Lietuvos banko sprendimas dėl ginčo esmės yra rekomendacinio pobūdžio ir teismui neskundžiamas. Vartotojui ir finansų rinkos dalyviui išlieka teisė dėl tapataus ginčo dalyko kreiptis į teismą įstatymų nustatyta tvarka. Kreipimasis į teismą po Lietuvos banko sprendimo dėl ginčo esmės priėmimo nelaikomas šio Lietuvos banko sprendimo apskundimu. Ginčo šalys turi pareigą pranešti Lietuvos bankui, jeigu viena iš ginčo šalių pareiškia ieškinį bendrosios kompetencijos teismui, prašydama nagrinėti tapatų ginčą iš esmės.

Direktorius Arūnas Raišutis

[16] Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2010 m. spalio 5 d. nutartis, priimta civilinėje byloje Nr. 3K-3-382/2010; 2010 m. gruodžio 20 d. nutartis civilinėje byloje Nr. 3K-3-536/2010 ir kt.